కథా కౌముది

నాణేనికి రెండో వైపు

కొండపల్లి శిరీష

"ఈ విషయంలో నేను నీతో ఏకీభవించలేను సాన్వికా" అంటోంది అనన్య.

"నువ్వు ఏకీభవించకపోయినా మనకి ఇలాంటప్పుడు ఇంత కంటే వేరే మార్గం లేదు అనన్యా"

...

అనన్య, సాన్విక ఇద్దరు ఒకటే కంపెనీలో సహోద్యోగినులు. గత నాలుగేళ్ళుగా ఇద్దరికీ మంచి స్నేహం ఉండటమే కాక అన్ని విషయాలూ లంచ్ బ్రేక్లో, కాఫీ బ్రేక్లో ఒకరితో ఒకరు పంచుకోవడం ఇద్దరికీ అలవాటు. ఎవరికి బాగా హైక్ వచ్చేలాగా ఉంది, ఏ మేనేజర్ దగ్గర పని చేస్తే రాచి రంపాన పెడతాడు లాంటి ఆఫీస్ విషయాలే కాక, ఏ కూర ఎలా చేస్తే బాగుంటుంది, భర్త పుట్టినరోజుకి ఏ గిఫ్ట్ ఇస్తే బాగుంటుంది లాంటి స్వంత విషయాల వరకు అన్నీ చర్చించుకుంటారు. ఇప్పుడు అనుకోకుండా ఇద్దరూ ప్రెగ్నెన్సీ స్టేజ్లో ఉండటం వల్ల ఇద్దరికీ చర్చించుకోవడానికి మరిన్ని విషయాలు దొరుకుతున్నాయి.

ఇవాళ వాళ్ళిద్దరికీ జరిగిన చర్చ పిల్లలు పుట్టాక తల్లిదండ్రుల లేక అత్తమమల సపోర్ట్ తీసుకోవాలా వద్దా అని. సాన్విక ఉద్దేశం ప్రకారం సహాయం తీసుకోకుండా తిరిగి ఉద్యోగంలో చేరడం కష్టం. పైగా తల్లిదండ్రులు అయినా, అత్తమామలు అయినా మనవడితోనో మనవరాలితోనో టైం స్పెండ్ కూడా చెయ్యాలి కదా. తప్పేముంది రెండూ కలిసి వస్తాయి అంటుంది.

అనన్య ఆలోచనలు వేరు. ఈ వయసులో తల్లిదండ్రులకి అత్తమామలకి అదనపు బరువు బాధ్యతలు అప్పజెప్పడం తనకి ఇష్టం లేదు. వాళ్ళు ఈ వయసులో స్వతంత్రంగా ఉండటానికే ఇష్టపడతారు అని తన ఉద్దేశం. పైగా అనన్యకి వారపత్రికలు, మాసపత్రికలు చదివే అలవాటు ఎక్కువ. తన వయసు వారు తక్కువగా చదివే ఆ పత్రికల నిండా అలంటి కథలు ఎక్కువ. రిటైర్ అయిన వారు కొడుకుల, కూతుళ్ల ఇళ్ళకి వెళ్లి అక్కడ మనవల, మనవరాళ్ళ బాధ్యత వల్ల నలిగిపోవడం, సర్దుకుని ఉండలేకపోవడం, కోడలు లేదా కూతురు వారి పట్ల ఆదరణ లేకుండా ప్రవర్తించటం, అల్లుడు లేదా కొడుకు వారితో మర్యాద లేకుండా ఉండటం, ఇలాంటివి అన్నమాట. రిటైర్ అయిన వయసు వాళ్ళే ఎక్కువగా ఈ పత్రికలు చదువుతారేమో మరి!

...

ఏది ఏమైనా కాలగమనంలో సాన్వికకి మగపిల్లాడు, అనన్యకి ఆడపిల్ల కలిగారు. కొంత కాలం పుట్టింట్లో ఉండి వచ్చారు ఇద్దరూ. తిరిగి ఉద్యోగంలో చేరే రోజు రానే వచ్చింది. సాన్విక కి వాళ్ళ అమ్మగారు వాళ్ళు, అత్తగారు వాళ్ళు వంతుల వారిగా వచ్చి వెళ్తున్నారు.

అనన్య మాత్రం ఒక బేబీ సిట్టర్ సహాయంతో ఎక్కువగా వర్క్ ఫ్రొం హోమ్ చేస్తోంది. ఎప్పుడైనా ఆఫిస్ కి వెళ్ళవలసి వస్తే పాపని డే కేర్ లో పెడుతుంది. డే కేర్ లో పెట్టిన రోజు అనన్యకి మనసంతా పాప మీదే. అక్కడ అది ఎలా ఉందో, తిన్నదో లేదో, ఆడుకుంటోందో లేక ఏడుస్తోందో అని. పైగా తిరిగి తల్లి దగ్గరకి వచ్చాక ఆ రోజంతా తల్లిని వదిలిపెట్టదు ఇంక ఆ పసిది. తల్లి మళ్ళీ ఎక్కడ విడిచి వెళ్ళిపోతుందో అని భయం దానికి. ఎలాగో రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతోంది అనన్య. కానీ మనసులో కించిత్తు గర్వంగానే ఉంది. ఎవరి సహాయ సహకారాలు లేకుండానే పిల్లని పెంచుకొస్తున్నా అని.

...

చాలా రోజులకి కలిశారు సాన్విక, అనన్య. ఇప్పుడు వేర్వేరు టీమ్స్ లో పనిచేస్తున్నందువల్ల ఇది వరకు అంత తరచుగా కలవలేకపోతున్నారు.

"కంగ్రాట్స్ సాన్విక. ప్రమోషన్ వచ్చిందని విన్నాను."

"థాంక్స్ అనన్య. ఇంతకీ ఈసారి అయినా మీ మేనేజర్ నీ కష్టానికి తగ్గ ఫలితాన్ని ఇస్తా అంటున్నాడా లేదా?"

"ఏం చెప్పమంటావే. ఎక్కువగా వర్క్ ఫ్రమ్ హోంలు తీస్కున్నావు కదా. వచ్చే ఏడాది చూద్దాం లే అన్నాడు."

"అదేంటే?! వర్క్ ఫ్రొం హోమ్ చేస్తే మాత్రం ఏమిటట. వర్క్ చేసావు కదా. పైగా నువ్వేమీ కంపెనీ పాలసీని అతిక్రమించలేదు కదా."

"ఫ్లెక్సిబిల్ వర్కింగ్ ఉంది కదా. ఇంకేం కావాలి అన్నట్టు ఉందే ఆయన చెప్పేది. అయినా నేను కూడా కొంత కాలం ఇలాంటివి అన్నీ పక్కన పెడ్తున్నాలే. మా అమ్మాయి పెద్దది అయ్యి ప్రీ స్కూల్ కి వచ్చాక అప్పుడు కెరీర్ గురించి ఆలోచిస్తా."

"అప్పుడు మాత్రం ఎలా మేనేజ్ చేస్తావు? ప్రీ స్కూల్ మూడు గంటలే ఉంటుంది. తర్వాత మీ అమ్మాయిని ఇంట్లో చూసుకునేది ఎవరు?"

"ప్రీ స్కూల్ నుండి డే కేర్ కి పంపాలి"

"ఆ ఆప్షన్ ఎప్పుడూ ఉండేదే. కానీ వాళ్ళకి కూడా కనీసం కొంత వయసు వచ్చే వరకు ఇంట్లో అమ్మమ్మా తాతయ్య, బామ్మా తాతయ్యల చేత కథలు, పద్యాలూ చెప్పించుకుంటూ, తెలుగు నర్సరీ రయిమ్స్ నేర్చుకుంటూ ఉండే అవకాశం మళ్ళీ రాదు కదా అనూ. ఆలోచించు. పెద్దవాళ్ళు ఇంట్లో ఉంటే వాళ్ళు మనకి అండ. మనం వాళ్ళకి ఈ వయసులో ఆసరా."

ఏమీ మాట్లాడలేదు అనన్య. తను ఇన్నాళ్లూ నమ్మిన సిద్ధాంతాల తాలూకు పునాదులని కదిలించాలి అనిపించలేదు.

...

"బామ్మా! బాగున్నావా బామ్మా? ఎంత కాలం అయిందో నీతో మాట్లాడక"

"బాగున్నానే. నా మనవరాలు, మునిమనవరాలు ఇద్దరూ బాగున్నారా?"

"మేము ఇక్కడ అందరం బాగానే ఉన్నాం బామ్మ. నువ్వు హైదరాబాద్ ఎప్పుడు వస్తావు చెప్పు ముందు?"

"ఈ వయసులో నాకు ప్రయాణాలు కష్టమే. నువ్వే ఇటు వైపు వచ్చి నీ బిడ్డను చూపించు ఒకసారి."

"అదేంటి బామ్మా అలా అంటావు! అప్పుడు పెళ్లి అయిన కొత్తలో రమ్మంటే పిల్లో పిల్లాడో పుట్టాక వస్తా లేవే అన్నావు కదా. అన్నట్టు పెద్దమ్మ, పెద్దనాన్న బాగున్నారా?"

"బాగున్నారమ్మా. వాళ్లకి వాళ్ళ మనవడి ఆలనా పాలనతో తీరికే దొరకట్లేదు. అన్నయ్య, వదిన ఇద్దరూ ఉద్యోగస్తులే కదా."

"అయ్యో పాపం. పెద్దమ్మ కి అసలే ఆరోగ్యం అంతంత మాత్రమే కదా. ఎలా మేనేజ్ చేస్తున్నారు మరి?"

"కష్టమే అనుకో. కానీ నేను మాత్రం మీ అన్నయ్య, అక్కయ్యలని చిన్నప్పుడు పెంచలేదుటే? పెద్దమ్మ పొద్దున్నే ఎనిమిది గంటలకే వెళ్ళిపోయేది కదా బ్యాంకుకి."

"నిజం చెప్పు బామ్మా, నీకు ఎప్పుడూ అన్నయ్య, అక్కయ్యలని చూస్కోవడం తలకు మించిన భారం లాగా అనిపించలేదా?"

"నువ్వెందుకు ఆ ప్రశ్న వేశావో అర్థమైందిరా నాకు. మా అప్పుడు పెళ్ళిళ్ళు త్వరగా చేసుకునేవాళ్ళం కదా. అందుకే నాకు మనవళ్ళు, మనవరాళ్ళు పుట్టేసరికి ఇంకా ఒంట్లో ఓపిక ఉంది. ఇప్పుడు నువ్వు అన్న తలకు మించిన భారం మీ పెద్దమ్మకి కొద్దిగా అనిపిస్తోంది. కాకపోతే కాలానికి తగ్గట్టు గా ఇప్పుడు బేబీ సిట్టర్లు, న్యానీలు అని వచ్చారు కదా. వాళ్ళ సహాయంతో పనులు చేసుకోవడమే. ఒకటి చెప్పనా అమ్మడు. మనసుంటే మార్గం ఉంటుంది. మీ తరంలో ఆడవాళ్ళు కూడా ఉద్యోగాలు చేస్తేనే మధ్య తరగతి కుటుంబాలు సాఫీగా సాగుతాయి కదా. అలాంటప్పుడు ఒకరికి ఒకరు చేదోడు వాదోడుగా ఉండటంలో తప్పేముంది? ఎప్పటికైనా మీ పెద్దమ్మ, పెద్దనాన్నలకి కూడా కొడుకు దగ్గర ఉంటేనే హాయిగా ఉంటుంది కదా" అంటూ చిద్విలాసంగా నవ్వేసింది బామ్మ.

...

"ఏమిటే అనన్యా అంత చిక్కిపోయావు? ఒంట్లో బాగానే ఉందా?" అడిగింది సాన్విక.

"ఏదో ఉన్నానే. అసలు రోజులు ఎలా గడుస్తున్నాయో తెలీట్లేదు. పొద్దున్న లేచింది మొదలు ఊపిరి సలపనన్ని పనులు. మా ఇద్దరికీ వంట చేసి, చార్వీకి వేరేగా బేబీ ఫుడ్ చేసి, నేను ఆఫీస్ కి రెడీ అయ్యి, దాన్ని రెడీ చేసి పరుగు పరుగున బయల్దేరతాం ఇద్దరం. రోజూ డే కేర్ లో పెట్టేటప్పుడు ఒకటే ఏడుపు అదేమో. దాన్ని అందులో వదిలి ఆఫీస్ కి వెళ్ళినా మనసంతా దాని చుట్టే తిరుగుతుంది. దాంతో పని మీద దృష్టి ఉండదు. మా మేనేజర్ నుండి వార్నింగ్ కూడా వచ్చింది పోయిన వారం, జాగ్రత్త గా పని చెయ్యకపోతే యాక్షన్ తీసుకుంటాం అని. పోనీ శని, ఆదివారాల్లో రెస్ట్ తీస్కుందాం, కొన్ని పనులు మా ఆయన పంచుకుంటారా అంటే, ఏవో చిన్న చిన్న పనులు అయితే చేస్తారు కానీ చార్వీ పనులు మాత్రం అన్నీ నేనే చెయ్యాలి. అయినా మా ఆయనని కూడా ఏమి అనలేకపోతున్నా. తను కూడా వారం అంతా కష్టపడి రెస్ట్ తీసుకునేది వీకెండ్స్ లో నే కదా. పోనీ ఉద్యోగం మానేద్దాం అనుకుంటే హౌసింగ్ లోన్ కూడా ఉంది, మానేస్తే ఖర్చులకి ఇబ్బంది అవుతుంది. స్ట్రెస్ ఎక్కువయిపోయి అసలే నిద్ర ఉండట్లేదు అంటే దానికి తోడు చార్వీ కూడా రాత్రిళ్ళు రెండు మూడు సార్లు లేస్తుంది. పరిస్థితులు అన్నీ కలిసి నా మీద కక్ష కట్టాయే" అంటూ ఉబికి వస్తున్న కన్నీరుని తుడుచుకుంటూ చెప్పింది అనన్య.

"పోస్ట్ పార్టం డిప్రెషన్ (కాన్పు తర్వాత మానసిక ఒత్తిడి లేక ఆందోళన) గురించి ఎపుడైనా విన్నావా? మన దేశంలో ప్రతి అయిదుగురిలో ఒకరికి ఇది వస్తోంది అని ఒక అంచనా. ఇది ఎంత తీవ్రమైన స్థాయికి వెళ్ళవచ్చు అంటే ఇటీవల ఒక ఆవిడ ముంబైలో పదిహేను రోజుల తన కన్న కూతురిని చంపేసింది. కారణం పోస్ట్ పార్టం డిప్రెషన్. రెండు రోజుల వరకు ఎవరితనూ మాట్లాడకుండా చివరికి మూడో రోజు నేరం ఒప్పుకుందట. ఇదివరకు ఇది మన దేశంలో ఎప్పుడూ లేదు. ఇప్పుడు ఎందుకు వస్తోందో తెలుసా? మన కుటుంబ విలువలు దెబ్బతినడం వల్లనే. మన కాలం వాళ్ళు ప్రతి దానికి డిప్రెషన్ అంటారు అని మన తల్లిదండ్రుల తరం వాళ్ళు కొట్టి పారేయ్యవచ్చు. కానీ వారి తరంలో ఇది ఎందుకు లేదు అని ఆలోచించి ఉండరు. అనన్యా, అన్ని పనులు సొంతంగా చేస్కోగలను అనే ఆత్మ విశ్వాసం మంచిదే కానీ అది నీ ఆరోగ్యాన్ని పణంగా పెట్టి సాధించుకోకు. అసలు ఈ విషయాలన్నీ మీ అమ్మ వాళ్లకి కానీ, మీ అత్తయ్య వాళ్లకి కానీ చెప్పావా?"

"లేదే. దూరంగా ఉన్నారు పైగా వాళ్ళ బిజీలో వాళ్ళు ఉంటారని చెప్పలేదు. అయినా సాన్వి, ఒకళ్ళు సహాయం చేస్తారని పిల్లల్ని కంటామా? మన ఆనందం కోసం మనం కంటాం. కష్టమో, నిష్ఠూరమో మన పిల్లలని మనమే పెంచుకోవాలి కదా. "

"చేతనైన సహాయం చేయమని అడగడమూ, పెంచమని అడగడమూ ఒకటే అంటావా అనన్యా? అయినా నాకు తెలియక అడుగుతాను, వాళ్లకి ఏదైనా అవసరం వస్తే నువ్వు ఆదుకుంటావా ఆదుకోవా? అవసరాలకి ఆదుకునే వాళ్ళు నీ వాళ్ళు అనన్యా, నీ సొంత వాళ్ళు. మీకు వాళ్ళు, వాళ్లకు మీరు సొంత వాళ్ళే కదా. మారుతున్న కుటుంబ విలువలు అని నేను ఇందాక చెప్పింది ఇదే."

"నువ్వు చెప్పే కుటుంబ విలువలు మారడానికి కారణం ఎవరు? మా దగ్గరకి వచ్చి ఉండండి అంటే మేము స్వతంత్రంగానే ఉందాం అనుకుంటున్నాం అంటారు. పిల్లల ఇళ్ళల్లో ఇమడలేరు. సరే పోనీ స్వతంత్రంగానే ఉండండి అంటేనేమో మమ్మల్ని దూరంగా ఉంచుతున్నారు అంటారు. ఎటు పోయినా సానుభూతి మాత్రం వాళ్ళకే ఉంటుంది పెద్దవాళ్ళు కనుక."

"ఈ రోజుల్లో పెద్దవాళ్ళకి పిల్లల ఇళ్ళలో ఇమడడం కష్టంగా ఉందన్న మాట వాస్తవమే. అందుకు ఇరు తరాల వారు బాధ్యులే అని నా ఉద్దేశం. ఎందుకంటే దీనికి మూల కారణం కమ్యూనికేషన్ గ్యాప్. చాలా కేసుల్లో అసలు ఒకరి వల్ల మరొకరు ఏమి ఇబ్బందులు పడ్తున్నారో తెలీదు. మనసు విప్పి ఇదీ సంగతి అని మాట్లాడుకోవడానికి సంకోచిస్తుంటారు. ఒక్కోసారి పెద్దవాళ్ళేమో వారు కనీ పెంచిన పిల్లలు పెళ్లవగానే పరాయి వాళ్ళుగా మారిపోయారని భ్రమ పడుతుంటారు. ఇటు పిల్లలు కూడా ఒక్కోసారి పెద్దల్ని నిర్లక్ష్యం చేస్తూ ఉంటారు. మనం మన పెద్దవాళ్ళను సరిగ్గా చూస్కుంటేనే రేపు మన పిల్లలు మనల్ని చూసుకుంటారు అని గ్రహించరు. వాళ్ళ పిల్లలకి వాళ్ళు సరియైన విలువలు నేర్పుతున్నారా లేదా అని ప్రశ్నించుకోరు. ఏదేమైనా అసలు ముందు నువ్వు మీ అత్తయ్య వాళ్ళని కానీ, అమ్మ వాళ్ళని కానీ అడిగి చూశావా అనేది ప్రశ్న. నువ్వు సహాయం కావాలి అని అడుగు. వాళ్ళు రామంటారా? అనగలరా?"

...

"మొదటి నుండీ పల్లెటూరిలో పెద్ద ఇంట్లో ఉంటూ ఇప్పుడు ఒక్కసారిగా ఈ మహానగరంలో ఇరుకు అపార్ట్మెంట్లలో ఉండటం కష్టంగా లేదా ఆంటీ?" దివ్య వాళ్ళ అమ్మగారిని అడిగింది అనన్య.

అనన్యకి బాల్య స్నేహితురాలు దివ్య. చిన్నతనంలో వాళ్ళ పల్లెటూరిలో పక్క పక్క ఇళ్ళలో ఉండేవాళ్ళు అనన్య వాళ్ళ బామ్మగారు వాళ్ళు, దివ్య వాళ్ళు. అనన్య సెలవులకి పల్లెటూరు వెళ్ళినప్పుడు ఇద్దరూ కలిసి పొలాల వెంట, మామిడి తోటల వెంట, కాలువల వెంట తిరిగిన ఎన్నో తీపి జ్ఞాపకాలు ఉన్నాయి వాళ్ళిద్దరికీ. దివ్య వాళ్ళ అమ్మగారు పల్లెటూరిలో ఉన్న స్కూల్లో టీచర్గా పని చేసి అదే స్కూల్కి ప్రిన్సిపాల్గా చేసి రిటైర్ అయ్యారు. వాళ్ళ నాన్నగారు ఉన్న పది ఎకరాల భూమిని కౌలుకి ఇవ్వకుండా ఆయనే వ్యవసాయం చేసుకునే వారు. దివ్య చదువు అయిపోయి హైదరాబాద్లో ఉద్యోగం చేస్తూ ఉండగా, అదే ఊళ్ళో సంబంధం చూసి పెళ్లి చేశారు. ఇప్పుడు తనకి పిల్లవాడు పుట్టడంతో పల్లెటూరి జీవితం వదిలి పట్నానికి మకాం మార్చారు వారు.
"మొదట్లో కష్టమే అనిపించింది అనన్యా. కానీ ఇప్పుడు అలవాటు అయిపోయింది. విదేశాల్లో ఉన్న మనవలు, మనవరాళ్ళ కోసం ఏకంగా ఫ్లైట్లు ఎక్కి ఆరేసి నెలలు ఉండి వస్తుంటారు కొందరు. పైగా విదేశం వెళ్ళొచ్చాము అంటూ గర్వంగా చెప్పుకుంటారు. నిజానికి ఇక్కడ కంటే అక్కడే ఎక్కువ పనులు

చేసుకోవాలి కూడా. అలాంటిది ఇదే దేశంలో కళ్ళెదుటే ఉంది కదా మా అమ్మాయి. ఆ మాత్రం రాలేమా! ఇక్కడ అపార్ట్మెంట్లో పిల్లల్ని పిలిచి సాయంత్రాలు ట్యూషన్ చెప్తున్నా. మీ అంకుల్ ఏమో మధ్య మధ్యలో వెళ్లి పొలం కౌలుకి ఇచ్చారు కదా ఆ పనులు చూసుకుని వస్తున్నారు. ఎప్పటి నుండో చదవాలి అనుకున్న పుస్తకాలు లైబ్రరీ నుంచి తెచ్చుకుని మరీ చదువుకుంటున్నారు కూడా."

"అమ్మా, అనన్యకి పిల్లల బాధ్యత తల్లిదండ్రుల మీద, అత్తమామల మీద ఉంచకూడదు అని, ఈ వయసులో మీకు నచ్చినట్టు మిమ్మల్ని ఉండనివ్వాలి కానీ బాధ్యతల భారం మోపకూడదు అని గట్టి అభిప్రాయం ఉంది. అందుకే అలా అడుగుతోంది" తెలియజేసింది దివ్య.

అదా సంగతి అన్నట్టు చూసింది ఆవిడ అనన్య వైపు.

"మీ అమ్మాయితో ఉద్యోగం ఎలా మేనేజ్ చేస్తున్నావు అనన్యా?" అడిగారు దివ్య వాళ్ళ అమ్మగారు.

"డే కేర్ లో పెడ్తున్నా ఆంటీ"

తల్లీ కూతుళ్లు మొహాలు చూసుకున్నారు.

"అంటున్నా అని మరోలా అనుకోకు అనన్యా. చిన్నప్పటి నుండీ తెలిసిన చనువు కొద్దీ, టీచర్ గా నా సహజ స్వభావం కొద్దీ చెప్తున్నాను. మా వయసు వారిని మాకు నచ్చినట్టు మమ్మల్ని ఉండనివ్వాలి. నిజమే. కానీ పుట్టిన ఆరు నెలలకే డే కేర్ లో వేసే సంస్కృతి మనది కాదు అనన్యా. సమాజం లో ఇవాళ ఓల్డేజ్ హోమ్స్ ఎందుకు వస్తున్నాయని ప్రశ్నించే జనం డే కేర్స్ ఎందుకు వస్తున్నాయని కూడా ఎందుకు ప్రశ్నించరో అర్థం కాదు."

"ఏముందమ్మా ఆడవాళ్ళు ఉద్యోగాలు చెయ్యడం మొదలుపెట్టాకే కదా ఇవన్నీ వచ్చాయి. ఉద్యోగాలు చెయ్యకపోతే ఏం అని ప్రశ్నిస్తారు"

"అమ్మాయిలు కూడా చక్కగా చదువుకుంటున్నారు. ఏ కారణం తో ఉద్యోగం వద్దు అంటాం? ఒక వైపు ఆడపిల్లలకి చదువు చెప్పించాలి అని బేటీ పఢావో అంటూనే ఇంకో వైపు నుండి వాళ్ళ రెక్కలు కత్తిరించలేము కదా. ఆడవాళ్ళు కెరీర్ లో కొనసాగించాలి అంటే వ్యవస్థ తోడ్పాటు ఉండాలి అనన్యా. అలంటి వ్యవస్థ మనకి ఉంది. కానీ మనమే చేజేతులా దాన్ని నాశనం చేసుకుంటున్నాం. అంత వరకు ఎందుకు. మా దివ్య కూడా మొదట్లో నీ లాగే మీరు ఎవరూ రాకండి మేమే మేనేజ్ చేసుకుంటాం అంది. మీరు ఈ సిటీ లో ఇమడలేరు అంది. కానీ మేమే ముందుకి వచ్చాము. మా కోసం తను ప్రశాంతమైన కాలనీలో అపార్ట్మెంట్ తీసుకుంది. మాకంటూ ఒక రూమ్ కేటాయించింది. పూజ మందిరాన్ని నాకు నచ్చేటట్టుగా ఏర్పాటు చేసింది. మాకు ఏ ఇబ్బంది కలుగకుండా చూసుకుంటోంది. ఇన్ని చేసినా మాకు మా పల్లెటూరి ఇల్లు జ్ఞాపకం వస్తూనే ఉంటుంది. అందుకే మధ్య మధ్యలో వెళ్లి వస్తూనే ఉంటాం.

మీ పిల్లల్ని పెంచడం మీ తల్లిదండ్రుల, మీ అత్తమామల బాధ్యత కాదు, కానీ చేతనైన సహాయం చెయ్యడం వల్ల వారికి కూడా మీ పిల్లలతో అనుబంధం ఏర్పడుతుంది. అలాగని మొత్తం బరువు బాధ్యతలు పెద్దలకి అప్పజెప్పకుండా కొద్దిగా తీరిక సమయం కల్పించాలి. అలా పూర్తిగా నెత్తిన పడితే అటు పిల్లలకి చెప్పుకోలేక, విడిచి రాలేక కొందరు సతమతమౌతారు. వారిని చూసి మిగిలిన వారు తమకి కూడా అటువంటి పరిస్థితి ఎక్కడ ఎదురవుతుందో అనే భయంతో అసలు సహాయం చెయ్యడానికి కూడా ముందుకి రారు. దానికి "ఇండిపెండెంట్ గా ఉండటమే మాకు ఇష్టం" అనే ముసుగు కప్పుతారు. చెప్పొచ్చేది ఏమిటంటే అన్ని తరాల వారు ఒకరి అవసరం ఇంకొకరికి ఉందని గ్రహించి సామరస్యంగా మెలగితే సమాజంలో ఓల్డేజ్ హోమ్స్ రావు, అలాగే డే కేర్ లు రావు"

...

"మీరు గుడికి వెళ్ళిరండి అత్తయ్యా. నేను ఇవాళ చార్వీ కి టిఫిన్ తినిపిస్తాను."

"నీకు ఆఫీస్ కి లేట్ అయిపోతుందేమో అమ్మా"

"ఫర్వాలేదు లెండి అత్తయ్యా. ఇవాళ లేట్ గా వస్తాను అని మా టీంకి చెప్పాను."

అనన్య వాళ్ళ అత్తగారు వాళ్ళు వచ్చి నెల రోజులైంది. అంతకు ముందే వాళ్ళ అమ్మానాన్నగారు వాళ్ళు కూడా వచ్చి వెళ్లారు. ఇప్పుడు చిన్నారి చార్వి ఇంట్లోనే బామ్మా, తాతగారు మరియు బేబీ సిట్టర్లతో కాలక్షేపం చేస్తోంది!

★★★

Click here to share your comments on this story